

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

שְׁנָה הַלְכָה,
שְׁנָה בָּאָה
אָנִי בְּפִי אָרִימָה...

שנה טובה

ערב ראש השנה תשפ"ב
עלון מס' 1568, 06/09/2021

ואלה נולדו לנו בתשפ"א

מתניה - בן לאילנה ויונתן ברקאי
נטע - בן לאילי אלתר ורן מימון
ארי - בן לקייט ואילי אלתר
מייא - בת לשיר הימן ואילי אלתר
שדה - בת לרות ויונתן שטיינדל
קליי - בן ליצף ואוֹן ראובני
יצר ויס - בניס תאומים לקרן וניצן ראובני
שׂיה - בת לסתיו ורון בורכוס
אסיה - בת-לאילנה וארנון בן נאם
תות - בת לסיון ואסף אלתר

.n6

כל ילד הוא שיר להוריו מתנה ,
כל ילד הוא שיר שהקב"ה ברא ,
אך הוא טרם הכיר חוקי הלחנה .
אות אחר אות, ותו אחר תו
נעזור לו לבנות את ניגון חייו .
שידע לכוון את צליל מיתריו
שישכיל לנגן את מיטב לחניו .
כל ילד הוא שיר להוריו מתנה ,
אם נדע להאיר את דרכו נכונה ."

מירי רן בירן

פתיח

בחברה המתיימרת להיות שקופה, פירסום תוצאות אמת של הצבעת קלפי הינו דבר מובן מאליו. בדיוק באותה מידה שתוצאות הצבעה לכנסת מתפרסמת בירחל בתך הקטנה, יש לדרוש מעצמנו לפרסם לציבור תוצאה מדוייקת כמה היו בעד, כמה נגד, כמה נמנעים ואפילו קולות פסולים, במידה ויש. כל אמירה אחרת של עבר או לא עבר או אפילו שימוש באחוזים, יוצרת בציבור תחושה של ניסיון להסתיר או לטשטש דבר מה. גם אמירה כמו "כך נהוג באשדות מזה שנים" איננה רלוונטית, וכמו ששינינו הרבה הרגלים, גם את זה ניתן בקלות לשנות. הדוגמה הכי טובה שאני מכיר, היא שער הגולן, שם מתפרסמים בעלון נתוני הצבעה מדוייקים ביותר, גם כאשר מדובר בהצבעה לחברות למשל. אז הגיע הזמן שנשנה הרגלים.

אחת הסיבות בגללן שקלתי בשעתו להפסיק לערוך את עלון אשדות או לפחות לקחת הפסקה ארוכה, היתה הידיעה שעם פרוס חודש תשרי, עלי להכין סיכום של השנה החולפת. פרוש הדבר היה להגיע לארכיון, ליטול את 26 העלונים, לנבור בהם אחד אחד, להשתעמם עד מוות, ולבסוף להביא לקוראים מסמך דהוי בן עשרה עמודים, תוך ידיעה שביום ראשון למחרת החג יעטפו בו דגים. אז לפני מספר שנים קיבלת החלטה הרת גורל, שעלתה לי במבטיה הנוזפים של אירית גל, תוך שהפצירה בי ש-"חייבים לעשות את זה, כי ככה התרגלנו". אז כמו בסוגיית ההצבעות, גם כאן לא נפלו השמים, ולעטיפת הדגים מצאו ניר באיכות טובה יותר.

נה טובה לכולנו ותחילתה fe 'מנה ירוקה'.

אבנרון

שנות טובות מאשדות של פעם

"המושג 'שנות טובות' הוא טעות דיקדוקית. זה הכינוי העברי לאיגרות הברכה שהופצו בהמוניהן. השנים הטובות לא באו לעשות סדר חדש, אלא נאחזו בצבעונות הנוף, בילדותו של האדם, ברסיסי אהבתו, במסורות שהוא גיבש. שנים טובות רצינותן מוגבלת, הפאתוס שלהן מחייך, הקיטש העממי מודע כי אין הוא בן נצח. שנות טובות הוא ניר מתכלה, לכן אין לראותן כציור אמנותי ואף לא כפלקט מעורר" (מוקי צור).

בארכיון אשדות השתמרו גלוית ברכה, המתארות את הווי הקיבוץ של פעם: "מיחמש" תלת מימדי פרי מוחו הקודח של אורי פלג שנחשב בשעתו לתפארת היצירה ומושא לחיקוי בקיבוצים אחרים. אבנים בדמות כבשים מלחכות עשב (צילום עמוס גל), זכר לדיר הצאן שהיה ואיננו (אברהמיק חזן). צָבִי מתכת צבעוניים עשויים מגיאנטים של עגלות (אברהמיק) צועדים בסך. גיוס אחר-הצהריים לאבטיחים על טהרת בני המשק, בושניק אחד וחצי טרקטור. תפארת התוצרת של 'לוגי' שהוצאה מן הויטרינה היישר לדוד ולקרוב בעיר ובכפר. צמד גשרים נטויים על פני מים תכולים ורוגעים של בריכת שחיה בראשיתה, עוד בטרם הוקמו בה מקפצות ומגלשות, על רקע 'בית קרפי' בימי תפארתו (תמונה נדירה). ואחרון חביב ציור מרשים בצבעי שמן של מגדל המים היפהפה (אברהמיק חזן) הפריט הכמעט יחיד שנותר בשלמותו. ויש עוד גלויות רבות שלא מוצגות כאן.

שתהיה לכולנו שנה שמחה ומעודדת, נטולת מגיפות ווראינטים, ושנזכה להגשים את רוב מאוינו הכמוסים.

ראש השנה תשפ"ב

אשדות היפה – מתוך מחרוזת אחת

שנות טובות מפעם - סוף

מתוך יומן 483 רה"ש תשל"ד

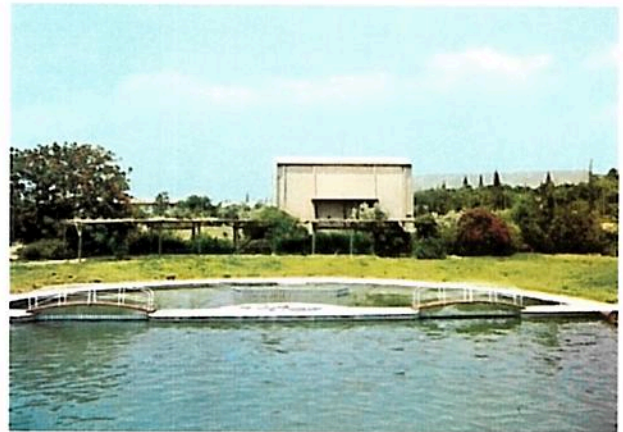
היו זמנים כשתנאי הדיור והשיכון אצלנו היו דלים מאוד, ואף פרימיטיביים. אנשים גרו באוהלים ובצריפי מחצלאות, שלעומתם 'צריפי גשר' (שחורים) ו'צריפי דלהמיה' (משובחים יותר, מלוחות עץ חומים-בהירים), שהוקמו מאוחר יותר, היו בבחינת 'שיכון וותיקים'... בתי הבטון הראשונים המועטים היו, כידוע, בלי שירותים, וכל משפחה, משהגיעה לשיכון מסוג זה, גרה רק בחדר אחד, ועוד היה ברשותה חלק מסויים מהמרפסת המשותפת, שנמשכה לאורך כל הקומה. לכן עד היום אנו הולכים מחד"א, מהחצר וכו' ל'חדר', שזה מכבר הפך למעשה לדירה הגונה, עם שירותים, עם מזגן, בתוספת מאוורר, עם רדיו, וכבר מתחילה חודרת לדירות הטלוויזיה... אך השם בעינו נשאר כמקודם – 'חדר'.

אכן, תנאי הדיור של הפרט לא היו אז משובחים ביותר, אף על פי כן דאגו הכל לימחנה הכללי ולשיפורו. הושקעו כוחות רבים נטיעת גינות נוי, והציבור שלנו ראה לחובתו לשמור על הנקיון והיופי של החצר. מאז התחללו שינויים רבים ויסודיים בתנאי חיינו בכלל ובתנאי הציבור בפרט. וראה זה פלא, עם השתפרות חיינו של הפרט ירדה כמעט לחלוטין דאגת האנשים לשיפור המחנה, וחבל, חבל מאוד! נראה, שלא השכלנו למצוא את שביל-הזהב בין צרכי הכלל וצרכי הפרט. להיכנס עתה לדירה (סליחה – ל'חדר') פרטית של וותיקים, ועוד יותר – של צעירים, הרי זה תענוג ממש והנאה אסתטית: נקיון למופת, קישוטים שונים, כוננית כלים נאים ושאר דברים, המרחיבים דעתו של האדם. לעומת זאת כשאתה יוצא מן הדירה אל החצר, כאילו ירדת מאיגרא רמא לבירא עמיקתא: בקבוקים ריקים, שלמים ושבורים – מתגוללים פה ושם, לאורה ולרוחבה של החצר ומהדשאים – ניירות, בדלי סגירות, כלי פלסטיק מלבן, שיירי אוכל, קליפות של פירות ועוד ועוד, והתמונה הכללית – ליכלוך, הזנחה ועזובה.

חוסר נקיון בחוצות היה למכת-מדינה בארצנו, אך אין זה הכרחי, שכך יהיה גם בקיבוץ. לאחרונה התעוררו בארץ למען 'ישראל יפה', ופעילים בזה במיוחד ילדים ונוער. אולי נתעורר גם אנו למען 'אשדות יפה', וכל העוסקים אצלנו בחינוך יארגנו את הילדים לדאגה לנקיון החצר? אולי ירתם, והמבוגרים ילמדו מן הילדים לשמור על הנקיון בחצר, בחינת 'מפי עוללים ויונקים ייסדת עוז'. אולי! הלוואי!

יצחק מאור 1973

היום – בואו נאסוף את כל מסכות הקורונה הזרוקות ברחבי הקיבוץ.... נאסוף הליכלוך!

בחינוך החברתי

מנהלי מערכת החינוך. מפגשי ודיוני הצוות היו אינטנסיביים למדי והיה גם שלב לא קצר שבו הצוות פעל מדי יום ביומו!.

ברקע עבודת צוות זה פעלו גם הנהלת חינוך פעילה ומועצת החינוך בניסיון לתרגם וליישם את החלטות צוות הקורונה המשותף מתוך רצון לבחון ולדייק את המענה למערכת החינוך בהתאם להנחיות ולמגבלות שהמצב גזר עלינו.

אני סבור שלא תהא זאת מליצה לומר שדיוני והחלטות הצוות עסקו בנושאים טעונים ומשמעותיים ובמספר פעמים נדרש הצוות לקבל החלטות ולשנותן בהתאם למצב 'בשטח'. התפשטות התחלואה באשדות במחצית חודש אוגוסט הייתה נרחבת ומהירה (באופן יחסי למה שהורגלנו) ונאלצנו להיות יעילים ובתגובות ובהתמודדות עם המצב המשתנה.

הווה ועתיד

בשבוע האחרון עסקנו ואנחנו עוסקים **בהכנות מערכת החינוך החברתי לקראת שנת הפעילות תשפ"ב**. כמו בדרך כלל ישנם לא מעט סימני שאלה לקראת פתיחתה של עוד שנת פעילות, אולם נדמה שהפעם יש עוד יותר נושאים שעומדים 'תלויים באוויר' (ואולי בעצם כך זה מדי שנה).

חודש תשרי הבא עלינו לטובה מביא עימו את חגי תשרי וכפועל יוצא אין לנו ולו שבוע אחד של פעילות רצופה במהלך חודש ספטמבר. יש הרואים בכך חסרונות, יש הרואים בכך יתרונות, ואני אבקש לומר שזה קשור להחלטה של כל אחת ואחד איך לבחון את הדבר ולהיערך לקראתו.

במערכת החינוך אנחנו נערכים לפתיחה מחודשת של הפעילות בבתי הספר הכוללים ובמועדון השכבה הצעירה והנעורים. אנו נערכים לקליטת הקבוצות החדשות ותחילת העבודה והפעילות בהתאם למרקם החברתי

ביום ב' 23/8 הסתיימה באופן רשמי פעילות הקיץ מערכת החינוך החברתי. באופן סימבולי ביום זה התקיימה פעילות בכל שכבות הגיל (להוציא את בנות ובני השכבה הצעירה שפעילות הקיץ שלהם הסתיימה כשבוע לפני כן).

היה זה 'אקורד סיום' נפלא לסיומו של קיץ מורכב, מאתגר ומלא תהפוכות והפתעות. אשדות יעקב שלנו סווגה באותה עת כ'אדומה' בשל ריבוי החולים/מאומתים בקורונה. היו גם לא מעט ילדות וילדים שלא הצטרפו לפעילות, מיעוטם בשל הצורך בבידוד. ולמרות זאת הפעילות התקיימה.

לראות ולפגוש את הילדים בנסיעה לחוף דור (הי-ו'), מחליקים על משטח לינולאום עם סבון (אי), משחקים סימני דרך בלילה (ב') או באים למפגש פרידה ממדריך הנעורים (טי-י"ב) זה ללא ספק הדבר הכי מחזק, מעורר השראה, מחמם את הלב, מעודד ומספק.

במהלך חודשי הקיץ, ואם לדייק אזי במחציתו השנייה ספגנו וינפגענו קשות עם התפרצות התחלואה באשדות יעקב. התפרצותו של נגיף הדלתא באשדות יעקב בכלל ובמערכת החינוך בפרט, אילץ אותנו לקטוע את רצף הפעילות ולסגור את הבתים הכוללים והשכבה הצעירה, כאשר בכל פעם מדובר בשכבת גיל אחרת, ובבית ילדים שונה. היו ילדות וילדים רבים שחלו, גם נשות ואנשי צוות.

היו שלבים בהם היה נדמה כי הדרך היחידה להתמודד עם הנושא הינה לעצור את כלל פעילות מערכת החינוך בצורה מוחלטת. מחשבות ואמירות אודות ביצוע RESET, יישור קו, הדממה וכו' הפכו למטבע לשון מתוך חשיבה שהמצב אליו הגענו באשדות הוא ללא מוצא.

מעבר לניהול השוטף של מערכת החינוך, מי שהוביל את ההתמודדות עם המצב המשברי בקהילות היה צוות תיאום משותף לשתיהן הקהילות. הצוות הורכב ממנהלי הקהילות, יו"ר האגודות, בעלי תפקידים רלוונטיים למצב (רכזת, בריאות, צח"י וכו') וכמובן

בחינוך החברתי - המשך...

יובילו מיכל פרידר ועד לשלהי חודש ספטמבר גם ינון ערב.

את חברת הנעורים ידריך איתי לוצאטי, מי שהיה בשלוש השנים החולפות רכז הקן של הנוע"ל (וסיים את תפקידו זה), והם ימשיכו לפעול בעיקר במועדון הנעורים.

לפני כשבוע וחצי ולאחר תקופה יציבה של כשנתיים, שוב עברו משרדי מערכת החינוך למשכן חדש ב'בית המתפרות'. תודה לאלון אורבך, מיכה סוסן ומשה שפיצר) על הסיוע והתמיכה במעבר למשרדים החדשים בצורה 'חלקה' ונוחה. תוכלו לזהות את המשרדים לפי הדלתות שנצבעו בצבע תכלת 'מרגיע' ושלי.

בשבוע החולף התחיל פרוייקט **החלפת גגות האסבסט** במבני מערכת החינוך. ראשונים הוחלפו הגגות בבית כולל 'צפצפה' ומועדון השכבה הצעירה במאוחד. בהמשך הוחלף גג האסבסט של בית התינוקות, ובשלהי ספטמבר – תחילת אוקטובר, עם תום תקופת החגים יוחלפו הגגות של בתים כוללים 'חצבי ו'אלה'.

סוגיה חשובה שעומדת לפתחה של מערכת החינוך (הנהלת חינוך מועצת חינוך וככל שזה נראה גם וועדי האגודות הקהילתיות) הינה סוגיית ההחזר של תשלומי ההורים עקב סגירת הפעילות בשכבות השונות

המשתנה-מתחדש בכלל הבתים.

צוות המדריכות והמדריכים, שזה עתה סיים את פעילות הקיץ עובד במרץ על חידוש וארגון הבתים, החל מעבודות תחזוקה מתבקשות וכלה מהכנות לקליטת הילדים שיגיעו בעוד כשבוע למערכת.

ההרשמה למערכת החינוך החלה ויש כבר לא מעט הורים שנרשמים. מן הסתם, העובדה שחודש ספטמבר הינו חודש משופע בחגים, שבתות/שבתונים וחופשות, תביא לידי כך שיהיו מי שיבחרו להצטרף למערכת החינוך החברתי רק לאחר חגי תשרי. סוגיה זו כמובן מצטרפת לחששות המובנים בכל הקשור להתמודדות עם הקורונה, הבידודים ושאר מרעין בישין.

זאת גם גם הסיבה לכך שהשנה, בשונה מבדרך כלל, אפשרנו להצטרף למערכת החינוך החברתי בתחילת אוקטובר (בדרך כלל אין אפשרות כזו) ואני תקווה שזה ייתן מענה מתאים למי שיעדיף לפתוח את שנת הפעילות מבלי להצטרף למערכת החינוך החברתי.

השנה אנו משמרים את מבנה מערכת החינוך החברתי בדומה לשנה החולפת. במהלך השנה עמדנו על היתרונות (והחסרונות) שהביא עימו המבנה הנוכחי של המערכת ובשנה הקרובה ננסה להעצים את היתרונות ובמקביל תת מענה לחסרונות.

שכבות א' ו- ב' תפעלנה בבית כולל 'חצבי'. רויטל לוי תוביל את שכבה ב' (איתה היא ממשיכה מהשנה הנוכחית) ואת שכבה א' תוביל בת-חן פינסקי, בת קיבוץ אפיקים שהצטרפה אלינו לפני כשבועיים.

שכבות ג'-ד' תיפגשה בבית כולל 'אלה' ויוביל את הפעילות רענן קוסוביץ', זו השנה השנייה.

שכבות ה'-ו' יפעלו בבית כולל 'צפצפה', במאוחד יחד עם עופרה לוי, ואת בנות ובני השכבה הצעירה, שייפגשו במועדון השכב"צ

בחינוך החברתי - המשך...

ילדי כיתה א – שמורת תל דן

ילדי שכבה ב – עין תינה

במהלך הקיץ. למען הסר ספק הנושא לא נשכח ולא ונמצא על שולחנם של מקבלי החלטות, ואני תקווה שבימים/תקופה הקרובה תתקבלנה החלטות בנושא והן תיושמו.

בהקשר זה אני מוצא לנכון להבהיר שמדובר במהלך נכון ומתבקש ויחד עם זאת ההחלטה אודותיו, סביר שתהיה מגבולות ואחריות מערכת החינוך. התחייבתי בעבר ואני חוזר על התחייבותי זו להשלים את תהליך קבלת ההחלטה בנושא ומימושן בהקדם, ולא פחות חשוב מכך לעדכן את ההורים בהחלטות שתתקבלנה.

מבקש לומר דברי תודה לציבור ההורים באשדות. תודה על האמון, התמיכה והפרגון שאתם נותנים לצוותי מערכת החינוך ובכלל. אין לי ספק שהקיץ האחרון היה מורכב וקשה. ולמרות זאת ידעתם לאורך הקיץ לומר תודה, לסייע, לפרגן. אין לי ספק שללא התמיכה שלכם לא היינו מצליחים להתמודד עם כל הקשיים והאתגרים שהחודשיים האחרונים העמידו בפנינו. וכמובן תודה להנהלות הקהילות על הליווי לאורך התקופה

ואחרונים חביבים ויקירים – צוות המדריכות והמדריכים של החינוך החברתי תודה לכן ולכם על שהאמתם במה שאתם עושים ולא נרתעתם מהקשיים בדרך. על שדבקתם בעשייה גם אל מול מצבים חדשים ומשתנים. על שפעלתם ללא לאות וללא חשש לקיים את העשייה החינוכית והחברתית שמהווה את עצם זכות הקיום שלנו כמערכת חינוך חברתי של קהילת אשדות יעקב – תודה לכם!

לא נותר אלא לאחל, לכל קהילת אשדות יעקב, שנה טובה ומבורכת. שנה של עשייה ולמידה, של התקדמות ושגשוג, של הצלחה וברכה.

אמנון אביגדור

ממנהל הקהילה

לצמצם שטחי הדשאים

להערכתנו מצב ומראה הקיבוץ/יישוב חשוב לכולם. המצב להערכתנו די סביר. תמיד ניתן לעשות יותר, אך זה עולה כסף רב, וצריך לדעת את זה. הועד המקומי מוציא על הנוי ביישוב כ- 600 אלף ₪ בשנה. כסף זה מגיע מהחזרי ועדים מהמועצה והוא כספם של כ- 400 חברי האגודה. 220 חברי "הקיבוץ הישן": מוציאים בנוסף, סכום של יותר מ- 600 אלף ש"ח (כ- 5500 ₪ לבית אב בשנה – שהם כ- 500 ₪ בחודש לכל בית אב, מבלי להרגיש). 'החלק הארי' של הכסף מוצא על מים לגינון הדשאים שנמצאים רק בשטח הקיבוץ הישן.

לטענתי, יש לפעול במרץ לצמצום שטחי הדשאים (למרות שהדשא הירוק יפה ביותר אולם גם יקר ביותר) ולגנון את השטחים במה שמכונה אצל המקצוענים "צמחיה מדברית", כפי שיש במגרש החניה ליד המזכירות ובשטחים נוספים.

לצערי, כמעט מבלי לחשוב (גם אם היה מימון חלקי לשיקום הדשא), בוצע בימים האחרונים חידוש מאסיבי לדשא הצפוני ועוד מספר חלקים בקיבוץ.

במקום לחדש ריבוע מול הבמה, למקרה שיהיו שם הופעות, וכל השאר לגנון בצמחיה מדברית, הושקע הון רב בחידוש הדשא ויושקע הון יותר גדול באחזקתו.

אינני יודע מי עוסק בדבר היום, ומי אחראי על מראה הקיבוץ (אך יודע מי משלם...) אבל **חייבים בהקדם לקבוע מי מחליט בנושאים אלו, לבחור יועץ מתאים ולתת לו הנחיה להקטין ב-30 אחוז את שטחי הדשא.**

שאלו אלתר

ושוב שנה חדשה בפתח, "תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה". כמה נכון! איזה שנה עברה עלינו!

קורונה, סגרים, חיסונים, ושכבר התחלנו להאמין כי זה נגמר, חוזר ובגדול! גם אצלנו כאן באשדות זה היכה וחזק!

מספיק שאכתוב על מה שקרה למערכת החינוך, פתוח? סגור? אין פעילות כי ילדים חולים, בבידוד, צוותים שגם הם חלקם חלו וחלקם נאלצו להיות בבידוד. ומה עושים?

צוות החרום התכנס לילות כימים במטרה למצוא מענה וזה כמעט בלתי אפשרי כי כל פתרון הוא נכון ולהיפך. ועד שמקבלים החלטה המציאות עולה על כל דמיון וכבר צריך לשנות. פעילות הקיץ בחינוך החברתי בפתח, ההכנות בשיאן, מה עושים? מבטלים, מקיימים למרות? וכמובן יש הורים שאינם יודעים איך לתכנן את יומם, עבודה? בית? יש למצא סידור לילדים. לא פשוט להורים ולא למערכת החינוך.

אני חייב לציין את מנהלי מערכות החינוך שלמרות הלחצים וחוסר הוודאות, תפעלו ככל שניתן ועד הרגע האחרון כמעט את פעילות החינוך. חלקית, לא כל הילדים יכלו להשתתף אבל עשו הכל שהמערכות יתפקדו. יש מה לתקן! כל אירוע הוא בסיס לאירוע הבא, נלמד, נשפר וזאת למרות שהקורונה הנבזית עושה לנו בית ספר.

לקראת השנה החדשה וחגי תשרי הבאים עלינו לטובה, אני מבקש להודות לכל העושים במלאכת הקהילה, בחינוך, בתרבות, בבריאות וברוחה, בחצר ועוד ועוד. על המאמץ, הרצון ולמרות המתח שבו כולנו נמצאים, עסוקים בעשייה ובמחשבה למען כולם.

וכבר אמר חכם: **"המתנה הנפלאה ביותר ורבת הערך שאתם נותנים לקהילה היא עצם היותכם כאן"**.

אז שתהיה לכולנו שנה טובה, טובה יותר מזו המסתיימת, שתהיה שנה של עשייה, שגשוג, שנה של רצון טוב ועשייה למען הכלל.

בריאות טובה לכולם! **משה שפיצר**

עצי תמר וחדקונית הדקל באשדות איחוד

לדעתי, ואני מתריע על כך כבר שנים, צריך להתחיל להוריד את עצי התמר במהלך מספר שנים לפני שייגרם נזק לרכוש וחלילה לנפש.

חשוב להזהיר שגם מעץ העומד איתן ויציב, עלולות ליפול חתיכות מהכפות היבשות ולגרום פגיעות לילדים ולמבוגרים, וכבר ביקשו ממני מספר תושבים לטפל בכך.

מנהלי הקהילה באשדות וממונה הבטיחות עודכנו.

עץ תמר שקרס השבוע בבריכה

גל מלמוד

פקעת של חדקונית הדקל האדומה

בשבת בערב נפל עץ תמר בבריכת השחייה. גיליתי זאת בבוקר יום ראשון. מה שקרה הוא שהעץ נתקף בחדקונית הדקל האדומה (מזיק שגורם לעצי תמר ליפול). צמרת העץ נשברה ונפלה. במזל לא נפגע אף אחד.

לעיתים ניתן לראות שהעץ חולה לפני שהוא נופל, כמו שקרה עם עץ בבריכה שנחתך לאחר שהתרעתי על כך בזמן; לעומת זאת, יש עצים שלא רואים עליהם סימנים מקדימים, ואז העץ עלול לקרוס בפתאומיות כמו שקרה במקרה הנוכחי.

לפני כשלוש שנים היה מקרה דומה של עץ תמר שהצמרת שלו קרסה ללא התראה כתוצאה מהחדקונית, מדרום לבית של אריק וראלי ראובני, והיה מזל שאף אחד לא נפגע. בנוסף, נפל עץ בבריכה לפני מספר שנים.

במהלך השנים נפלו מספר עצי תמר כתוצאה משבירתם ולא בגלל החדקונית, כמו ליד שרה בארי, שם נגרם נזק לרכוש וכן בסמוך לביתם של דורון ושרה רוזנבלום.

ארכיון אשדות יעקב איחוד

חג שמח, שנה טובה וברוכת גשמים, ובריאות טובה לכולם,

שאול ינאי

הזורעים בדמעה

בדמעה זורעים פלחי אשדות יעקב שנה-שנה את השדות. חורק הטרקטור וסוחב את הדיסקוס המתחח את האדמה – מצע רך לגרעינים שישפכו מקנקני הדריל לאדמה.

מביט הפלח הזורע בכל קצוות המשק, כל שטח לא ראוי להשקייה, כל פאה ופינה שענפי השלחין מאסו בהן, כל מדרון שהמים לא יגיעו להשקותו. ומביט הוא בקנאה לשטחי המספוא המוריקים, לגן הירק הפורח, לערוגות הישרות עם התעלות בצדן, המחכות רק למים שיזרימו בהן. והפלח – עיניו נשואות השמימה, עוד תלוי הוא בחסדי שמיים שימטירו את גשם בעתם.

זורע הפלח – וליבו הספק: אולי לא ירד הגשם, ואולי חס וחלילה בצורת... אין מה למהר לזרוע, עוד נספיק. שק זריעה המונח במחסן ערכו גדול משק קבור באדמה'. והפלח – עוד זכור לו טעם הבצורת משנים עברו. קרקע סדוקה ותבואה קמלה ושמיים כברזל והיאוש מכרסם בלב: עוד שנת עמל לשווא. אין תקוה ועתיד לפלח במשקנו. חבל על הכות, המרץ והכספים היורדים לטמיון.

ובכל זאת, חרש פלח את האדמה, זרע, השלך את יהבך על אמא-אדמה, היא לא תכזיב! שנות ברכה שנות שובע. קמה זהובה ודשנה. פולטת המאלמת אלומות חיטה כבדות. קול רינת המאלמים, גדישי תבואה, קול צהלת פרדות ועגלונים, עגלות עמוסות תבואה. ואם בוא הקומביין, - שקי חיטה מלאים, ערמות קש, עדר צאן רועה בשלף, פלחים שזופים, צוהלים מלאי אמונה ומרץ, הכל אומר ברכה, ברכת האדמה, ועל כל המשק טבועה שנת ברכה – לחם מן האדמה...

הזורעים בדמעה

אנו מתקרבים אל עונת הזריעה, העונה שבה מחדירים את הזרעים לאדמה ומתפללים לגשמי ברכה ונביטה מוצלחת. לכן, אעשה הפסקה עם הכתבות על הבריגדה כדי לקבל על דפי העלון את פני השנה החדשה.

התחלתי לעבד את אדמות אשדות למחרת יום השחרור שלי מהצבא בסתיו 1981. **אפרים היימן** ז"ל קיבל אותי למספוא ולימד אותי את מלאכת זריעת החיטה. הוא נהג על הטרקטור ואני עמדתי על הדריל מאחור, מרים ומוריד את הידיות בהתאם לסימנים בשדה ומבטי המורה שלו. לאפרים היו מבטים מלאי סלחנות לטעויות של המתלמדים וגם מבטים של אספן זיכרונות. בהפסקות ובסוף היום הוא היה שוטף אותך במקלחת של אנקדוטות מחיי אשדות, שופע ומוכיח שבפני האדם פתוחות אין סוף אפשרויות לשיפורים שהוא יכול להכניס בחייו. אפרים נפטר ב-15.10.2019 (ט"ז בתשרי תש"פ), היום המסורתי לתחילת זריעת החיטה בשדות אשדות.

להלן כתבה שנכתבה לפני 81 שנה על ידי **חיים לייבוביץ**, אחד מוותיקי הפלחים של אשדות. מאז, הטרקטורים השתכללו, הזרעים השתבחו, הדשן שופר, אבל התפילות נשארו אותן תפילות.

ארכיון אשדות איחוד - המשך...

נר נשמה חודש ספטמבר

ז' אלול תרצ"ג	4.9.1933	צבי	ניסר
כ"ז אלול תש"ג	27.9.1943	שושנה	לויט
י"ח תשרי תשי"א	29.9.1950	אחזיהו	כהן
י"ד תשרי תשל"ד	30.9.1974	אסתר	בן-דוד
י"ז תשרי תשל"ו	22.9.1975	אליהו	צמת
י"ט אלול תשל"ו	14.9.1976	עדיה	ברסלבסקי
כ"ז אלול תשל"ט	19.9.1979	עזריאל	זאבי
י' תשרי תשמ"א	20.9.1980	מרים	גפני
כ"ב אלול תשמ"ח	4.9.1988	דרורה	זקצר
י"ח אלול תשמ"ט	18.9.1989	לאה	לזי
כ"א אלול תשמ"ט	21.9.1989	סנדר	פייקוב
ט' תשרי תשנ"א	28.9.1990	עדה	הירשהויט
ב' תשרי תשנ"ב	10.9.1991	צבי	הוימן
ט"ו אלול תשנ"ז	17.9.1997	רבקה	ענבי
ט"ז אלול תשנ"ז	18.9.1997	שלמה	בורכרט
ד' תשרי תשס"ג	10.9.2002	מרים	כהן
ח' אלול תשס"ח	9.9.2008	הדה	אורן
י"ב אלול תשס"ט	1.9.2009	גוטה	זבילבסקי
כ"ב אלול תשע"ה	6.9.2015	חנוכה	רפאלוב
א' אלול תשע"ו	4.9.2016	גמליאל	איתח
ט' אלול תשע"ו	12.9.2016	גנסיה	לייבוויץ
י"ז אלול תשע"ו	20.9.2016	יפה	פז
ה' תשרי תשע"ח	26.09.2017	רחל	כהן

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא באתר
ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט

זורע הפלח, מתכופף לאדמה, עוקב אחרי הגרעינים הנשפכים ונופלים בניר ומתגעגע הוא לאותם הימים עת חרש בפרדות ועקב אחר כל רגב ורגב, חי את האדמה, ועתה – רק ממרום הטרקטור יראנה.

ועוד תלם ועוד תלם והזריעה נגמרת. עם התלם האחרון – וגשם, גשם ברכה ניתך והרטיב את הזורעים. זיק של אמונה בלב מדליקים הברק והרעם.

חיוך של ברכת האדמה נמתח על פני הזורעים. הזורעים בדמעה ----

חיים לייבוויץ

גדיד ברהי 2021

גדיד הברהי (תמר צהוב) הסתיים ביום ג' עם כמות של כ-70 טון.

זו ירידה קטנה לעומת גדיד 2020 שכנראה נובעת מירידה במספר העצים עקב פגיעה מחדקונית הדקל האדומה. חלק מהעצים שהיו נגועים מתו והוצאו מהאדמה וחלק שעדיין חיים הוציאו פרי לא טוב ולכן חתכנו את האשכולות האלה ולא שיווקנו אותם.

השנה עבדנו עם 'צמח שיווקי' בשיטה של גדיד ישירות למיכלים של הסוחרים, שקילה והובלה, ונראה שמחיר המכירה גבוה משמעותית מהעונה הקודמת, שבה עבדנו עם סוחר אחד שארז את הפרי, וכך נוצר פחת לא קטן.

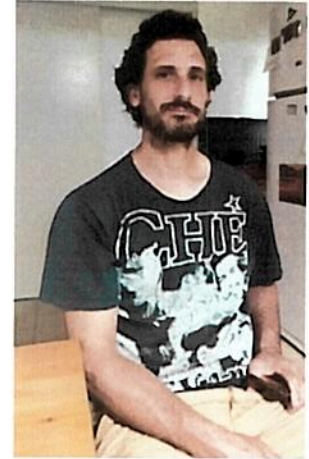
אני מקווה שהשורה התחתונה תהיה טובה ושנוכל להמשיך לגדל תמרים גם בשנים הבאות!

גל מלמוד

ארוע משגב-עם זוית אישית

ימים, והתעורר ויכוח בין סמי לבינס; אלא שמהר מאד התברר שהמציאות שונה לחלוטין. סמי שסיים לתקן את והתקלה ועמד לחזור לבית הילדים, שם שהו אשתו ובנו, הופתע מאחור על ידי חוליית מחבלים שירתה בו מבעד לדלת והוא התמוטט. בגירסתה הראשונית סיפרה אסתי שסמי צעק "תברחו זה מחבלים" אבל מפאת הבילבול היא אינה בטוחה עד היום אם הוא זה שצעק או היא. ברגע שנשמעו הצעקות ואחר כך הירי, משחזר עומר את שסיפרה אימו, שומרת הלילה יהודית גורי, ואמא שלי, מיהרו להתחבא בתא השרותים ('אני חושב שקשה לשפוט אדם במצבה', אומר עומר, 'מה גם שבשום סרט, אמא לא תיארה סיטואציה שהמחבלים לוקחים תינוק בן חודשיים') בעוד בנה של יהודית וחברתו חמקו דרך מרפסת קטנה והזעיקו את כיתה הכוננות שכללה בין השאר את זאביק פלד ואריה גידו, יוצא סיירת גולני. כיתת הכוננות פרצה לבית התינוקות עוד לפני הגעת הצבא, והם זיהו סופית שאבא נהרג. אמא אומרת שידעה זאת מיד לאחר שהתמוטט, אך קיוותה שהיא טועה. בהמשך פינו אנשי כיתת הכוננות מן המבנה את אימא שלי, את יהודית וילד נוסף.

עומר: מאיר פרץ ניצל רגע של חוסר תשומת לב של המחבלים, הניח אותי במיטה של בובות ודחף אותה מתחת למיטה, ואפשר שפעולה זו הצילה את חיי משום שכאשר פרצו לוחמי סיירת מטכ"ל הם קיבלו הוראה לירות מעל גובה החלונות, שלא יהיה מצב שילדים יפגעו. מאיר סיפר שצרחתי, וזה הכניס את המחבלים ללחץ, ואז הסכימו להכניס חלב, ומאחר ולא היה בקבוק עם פיטמה, אחד המחבלים נתן לי חלב עם האצבע. במהלך השעות שהייתי בן ערובה, אמא שלי כינסה את כל המשפחה וסיפרה שאבא נהרג ואני לכוד בבית התינוקות. מכאן ההמשך ידוע: הצבא לקח אחראיות על הארוע (בהתחלה סיירת גולני ולבסוף כח משולב של סיירת מטכ"ל וסיירת גולני)

בעת הארוע שמיד יסופר, היה עומר שני (41) בן חודשיים וחצי בלבד. תינוק בלינה משותפת בקיבוץ משגב עם. בן זקונים לאסתי וסמי שני, שבא אחרי בן ובת. לאביו היו שני ילדים נוספים מנישואיו הקודמים ולאמו ילדה אחד מנישואיה הקודמים. במוצאי שבת שבעה באפריל 1980 חצו חמישה מחבלים מארגון חזית השחרור העממית חמושים ברובים וברימוני יד, את גדר המערכת שבגבול הצפון ובחסות החשיכה נכנסו לקיבוץ משגב עם.

סמוך לחצות שבו מספר חברים, ובהם סמי ואסתי שני, מהופעה של חוה אלברשטיין באיילת השחר, כאשר עומר, תינוקם גם את שנתו בבית התינוקות של המשק. סמי, ששימש כמזכיר הקיבוץ, החליף באותו סוף שבוע את החשמלאי הקבוע ששהה בתל אביב, וכשחזרו מההופעה הוא נקרא לטפל בתקלה חשמלית שארעה באזור בתי הילדים. אסתי ביקשה להצטרף לבעלה, ובאותה הזדמנות נכנסה לבקר את עומר בנה התינוק. מדובר בשני מבנים מדורגים כאשר במבנה העליון נמצאו מספר פעוטות בני שנתיים עד ארבע, ובמבנה התחתון התינוקות עומר שני ואריאל (בן למשפחה שעלתה מארגנטינה ועזבה את משגב זמן קצר לאחר הארוע), כשלצידם שומר הלילה התורן מאיר פרץ. תוך כדי תיקון התקלה, ובזמן שהיא נמצאת ליד תינוקה, שמעה אסתי צעקות רמות. המחשבה הראשונה שלה היתה שמדובר בבני נוער שנכנסו לבית הילדים לקחת אוכל, דבר שהיה נפוץ באותם

ארוע משגב-עם - המשך...

הצפון, הוא זה שהכיר לי את המקום, אומר עומר, ודרכו הגעתי לתפקיד. קודם לכן עבדתי חמש שנים 'בצל תמר' על תקן כלבוניניק: ספקים, מקררים, גינון- כל מה שלא אוכל. זה התאים לי. בין לבין היתה תקופה של מספר חודשים ש-יערה ואני ריכזנו את התרבות כאשר עדי יצאה לחופשת לידה.

סמי שני ז"ל אביו של עומר

איך זה לחיות בלי אבא?

עומר: אבא נוכח בחיינו בכל מיני סיפורים, ודמותו עולה בשיחות משפחתיות שוב ושוב. היום אני יכול לנתח את זה שהרבה מאד דמויות שנשזרו במהלך החיים שלי, ראיתי בהם דמות של אב, ונקשרתי אליהם בצורה כזו או אחרת. באזכרות שמתקיימות מדי שנה, אנחנו עולים לקבר של אבא, ושבועיים אחר כך מתקיים יום הזכרון לחללי מערכות ישראל ופעולות האיבה, ושוב עולים. חודש של שכול. אין יום זכרון במשגב שאני לא מדליק משהו, מניח זר. יש לי אח ואחות מהצד של אבא, שחיים במשגב ועוד אחות מהצד של אמא שגרה אף היא במשגב. אמא שלי ואמא שלהם חברות מאד טובות. שני האחים מצד אבא ואמא חיים בקיבוץ צבעון שבגליל, ואני באשדות.

מה שלום אמא?

עומר: מאז שאבא נהרג לפני 41 שנים, אמא לא חוותה זוגיות אבל שיקמה את חייה, הוציאה רשיון נהיגה, מה שמאפשר לה

ובסביבות עשר בבוקר, אחרי עשר שעות של מצור ומשא ומתן, חוסלו חמשת המחבלים ובני הערובה חולצו. בפעולה נהרג בנוסך לסמי שני גם פעוט בן שנתיים וחצי, אייל גלוסקא והחובש אלדד צפריר. לוחם סיירת נפצע קשה בעת הפריצה לבית.

האם עברתם טיפול נפשי?

עומר: לאורך השנים דיברנו על זה הרבה. אמא התייעצה עם פסיכולוגים, ניסתה לברר אם ישארו לי טראומות. הפסיכולוגים אמרו שהייתי צעיר מדי בעת הארוע, ולכן ואין חשש לטראומות. אין ספק שהסרט 'הלילה הארוך ביותר' ששודר לאחרונה בשני חלקים (דוקו מדיה -כאן 11) החיה מחדש את הדברים, והיו לי מספר שיחות עם נתי דינר, יוצר הסדרה.

עומר שרת בצה"ל כמדריך קרב מגע בגולני. בין לבין עבד בבריכות הדגים של הקיבוץ בעמק החולה. אחר כך החל ללמוד הנדסת מכונות במכללת תל-חי וסיים את לימודיו בהצטיינות. במהלך הלימודים הכיר את יערה זאבי שלמדה אומנות בתל-חי וב-2007 השנים נישאו. כעבור שנתיים (2009) הגיעו לאשדות יעקב ומאז הם כאן מגדלים את שלושת ילדיהם (14, 12, 9 וחצי). בשנת 2015 התקבלו לחברות. עומר, בחור מופנם וביישן, בעל ידי זהב, משמש היום כמנהל אחזקה ופרוייקטים במפעל 'דשן הצפון' סמוך לעוף טוב- מפעל מצליח מאד שחולל מהפך בשוק הדשנים שמשך שנים רבות היה כמעט נחלתו הבלעדית של יצרן אחד (דשנים וחומרים כימיים). ענבר אלטר, איש דירקטוריון ב-דשן

ארוע משגב-עם - המשך...

ובאשדות?

אחלה מקום אשדות. אנחנו קבוצה מאד מגובשת של חברים: סער ודניאלה עידו, אריאל פולק ואשתו, שלומי ולודה הינדי, רן ונטשה האוזן ונוספים. נהנים לשבת בחוץ, לשתות בירה ולקשקש. שלושה חודשים בשנה חם פה גיהנום אבל בשאר השנה מזג אויר מושלם. כיף לגדל פה ילדים.

תוכניות לעתיד?

שוקל ללמוד הנדסאי חשמל במסגרת לימודי ערב במכללת כנרת.

ביום שישי 17.9 יתקיים במועדון אשדות מאוחד מפגש בהנחיית נילי שץ, עם מספר דמויות מאותו ליל שימורים: אריה גידו (משגב-עם), מאיר פרץ (לשעבר משגב-עם) ועומר שני (אשדות איחוד לשעבר משגב-עם) יהיה מרתק. הציבור מוזמן.

אבנרון

לעבוד מחוץ לקיבוץ כפיזיותרפיסטית. השבוע חגגנו לה יומולדת 76 עם כל המשפחה והיתה שמחה גדולה. משתדלים לשמור איתה קשר כמה שיותר, שלא תרגיש לבד. יש לה בית נעים ויפה ללא מזגן. מאורר מספיק.

בעקבות הארוע הטראומטי עברה משגב-עם ללינה משפחתית, ובעקבותיה רוב הקיבוצים. המבנה בו התרחש 'הלילה הארוך ביותר' משמש היום כבית מגורים, לצידו עדיין עומדת נדנדה אילמת מנוקבת כדורים. עומר: מאד נהניתי לגדול במשגב: נוף יפה, אנשים מדהימים, אבל מעטים מדי. מאד אוהב את הגליל ובאיזה שהוא מקום תמיד זה יהיה הבית שלי. אין ספק שהמקרה הטראגי מאד גיבש בין האנשים, עם זאת, לא הייתי חוזר לגור במשגב כי מאד קר, ובערבים יש רוח חזקה, אפילו באוגוסט

אמי ספקטור 2021

כדורסל בהתיישבות העובדת - בקרוב הספר

והסטטיסטי, עולה בהם אוסף נדיר ובלתי נדלה של קוריוזים שחלקם ישולב בספר". אחד הסיפורים המרתקים שעלו באותו מפגש היה סיפור פינוי ילדי אשדות יעקב ליגור במלחמת השחרור, פינוי שארץ חודשים ספורים בלבד. במהלך התקופה, כך עולה מסיפורו של יוסי קנטרוביץ ומאומת על ידי אנשי יגור, מי שלימד את אנשי יגור הבוגרים לשחק כדורסל, היו שני נערים בני 11 העונים לשם **יגאל וולודרסקי ודן שומרון** שלימדו את אותם בוגרים לעשות צעד וחצי ולזרוק לסל, כאשר היגוראים שואבים את התורה כדבר טבעי ומובן מאליו. מסתבר שבאותן שנים לא היה מי שילמד כדורסל, ויגאל, שנחשב לגאון כדורסל שהקדים בהרבה את דורו, היה זה שלימד את עצמו ובעקבותיו את האחרים.

תודה גדולה **לאמנון פז** שהעביר את רשמי המפגש וגם דאג לתמונות עדכניות, וכעת מחכים בכיליון עיניים לצאתו של הספר.

אריק דיין

דני ברזילי

שבתאי חוטא

צביקה מלמוד

אמנון פז

אילן בורוכוב

גדעון איל

אבנרון

שלמה גלזר שחקן עבר בהפועל ניר דוד (וגם עיתונאי) **ואיתמר מרזל** שחקן עבר בגבת/יגור ונבחרת ישראל - לקחו על עצמם משימה חשובה להוציא לאור ספר על הכדורסל בהתיישבות העובדת, תוך התמקדות בתשע הקבוצות ששיחקו בליגה הראשונה. לצורך כתיבת הספר פגשו גלזר את מרזל שחקני עבר ותיקים מהקיבוצים משמר העמק, רמת השופט, גן שמואל גבעת ברנר, נען, יגור, בית אלפא, ניר דוד, גליל עליון, וכמובן כמובן אשדות יעקב. המפגש עם ותיקי הפועל אשדות יעקב התקיים בביתו של **אריק דיין** ברמת ישי וביתם החם של דליה ואריק שימש כר פורה לסיפורים מרתקים ואף מסמרי שיער. במפגש נחכו **יוסי קינן (קנטרוביץ)**, **גדעון איל (פיינגרש)**, **שבתאי חוטר** (לשעבר 'חוטא' שפרושו במרוקאית 'לוייתן'), **אילן בורוכוב**, **אריק דיין**, **דני ברזילי**, **צביקה מלמוד ואמנון פז** - עיתונאי ספורט ומנהל הקבוצה המיתולוגית.

משך שעתים וחצי העלו החברים סיפורים מרתקים מהווי אותם ימים, והנוסטלגיה נשפכה כמים. הספר יתמקד כאמור בתשע קבוצות קיבוציות (גברים) ששיחקו בליגה הראשונה בין השנים 1955-1985 כאשר שנת השיא היתה 68/9, אז שש קבוצות מתוך 12 קבוצות ששיחקו בליגה העליונה, באו מן המגזר הקיבוצי.

מסתבר שיתור הזהב' של הכדורסל בקיבוצים (למעט משמר העמק) נמשך שבע שנים בלבד, אומר גלזר, וכלל שחקנים משלושה מחזורים רצופים, שאחריהם לא היה דור המשך, והכדורסל הקיבוצי הלך ושקע בהדרגה.

"המפגשים", מוסיף שלמה גלזר, "מלווים בהמון התרגשות, ומעבר לפן ההיסטורי

שלום לאי השלום כתב וצילם א. רון

בימים אלה של סוף קיץ, חלפו להן שנתיים מאז עזבנו את 'אי השלום' והשארנו ארץ חרבה שבכל קיץ נשרפת, ואין סיבה שלא. לא הירדנים הרוויחו מן המהלך של סיום מכירים בכך ש-800 דונם אדמות האי (בשפתם בקורה) הם קניין ישראלי המצוי בריבונות ירדנית, ולכן כל נסיון שלהם לעבד את האדמות ייחשב כהפרה של החוק הבינלאומי. מאידך הם לא מאפשרים כניסה ויציאה של חקלאים ישראלים, אלא דרך מעבר שיידך חוסיין (סמוך למעוז חיים) מה שהופך את עיבוד השטח לנטל כלכלי שאין תועלת בצידו.

את המהלך הקרוי 'משטר מיוחד' במובלעות נהריים וצופר (ריבונות לצד בעלות קניינית) הגה בשעתו משרד ראש הממשלה, מתוך מחשבה שצעד כזה עשוי להוות מודל לקראת הסדר עתידי עם סוריה ברמת הגולן. איש לא שיער אז ששבע נערות ישראליות ייקטלו מנשקו של חייל בצבא ירדן ושפרוייקטים משותפים ישראלים-ירדנים, שעתידיים היו לקום באגם נהריים, לא יתממשו לעולם, ובמקומם יכון מטע תמרים ירדני (עם מעט עזרה ציונית). שנה לפני תום 25 השנים של ההסכם, שאמור היה 'לכאורה' להתחדש באופן אוטומטי, הודיע מלך ירדן שאין בכוונתו לחדש את ההסכם, והמשמעות היתה פינוי שטחי העיבוד באי ולמעשה נטישתו. רוב שטח האי, היו על פי רוב היו נמוכים משמעותית משטחים מושקים, האבטיחים מקום בעולם כתחליף לאי-הצלחה כלכלית.

נשכים בתחנת הכח של רוטנברג, מתחנת רכבת בריטית בסגנון הבינלאומי ועליה שמות של יקירי נהריים שהיו ואינם, צילום משותף עם חייל ירדני ועוד כמה שכיות חמדה על הדרך, ועל כך מעידות התמונות:

תמונת מחזור 1956

מקביליהם שהתגוררו ב'בית המתפרות' ולהפך, ולא היה כמעט קשר בין הילדים עד שהגיעו לבית הספר, ואז כאילו פגשו אחד את השני בפעם הראשונה. במציאות כזו, אומרת תרצה, "אין זה מפתיע שנוצרו חברויות בין ילדי מחזור מאותו הקיבוץ, שבחלקם אף הולידו נישואים כמו במקרה שלנו, וזה לא נחשב לארוע נדיר במיוחד".

אבנרון

תמונת בני הכיתה סיום כתיב ח' 1956

שורה תחתונה- יושבים מימין לשמאל: ארנון עמלי ז"ל, רמי גרשטנבליט (גת) ז"ל, אפרים הימן ז"ל, עזה מוסט-צורי, עמוס רימון ז"ל, מאיר טולדנו ז"ל (ילד חוץ מטבריה), יואב שרון.

שורה שניה (מימין לשמאל) מנחם לברטובסקי ז"ל המורה והמחנך בכתות ז-ח, עמית לבני, רוני ערפלי ז"ל, גאולה לבני-רוסק, מרגלית שחורי לוי, ברוריה גלי שרון, תרצה שניפר-הימן

שורה ראשונה עומדים מימין לשמאל: רבקה הירשהוויט- גולדנברג ז"ל, מאיה רימלנד-שני, חנוך אשנדורף-אשד, יפתח ברומיל ז"ל, איציק ניב, יענקלה ארליך ז"ל, חדוה בוכרד- גתי.

חשוב להדגיש שמקרב המחזור יצאו שני זוגות שנישאו כדת משה וישראל והביאו לעולם צאצאים. הכוונה **לאפרים ז"ל ותרצה היימן וליואב וברוריה שרון**, דבר שסותר לכאורה הנחה רווחת בקהילה המדעית, לפיה מקרב ילדים 'שיושבים על אותו סיר' לא תצמח אהבה. "אשדות יעקב היה אחד משלושת הקיבוצים הגדולים בארץ (1200 נפש)", אומרת תרצה, "גדול אף יותר מאפיקים, ולאור ריבוי הילדים, הם חולקו למספר מסגרות מקבילות עד שלעיתים הילדים שהתחנכו ביסטלינגרד' לא הכירו את

שלום לכולן וכולם,

כמדי שנה כך גם הפעם - **חברת**

הנעורים מחלקת סכך לחג

הסוכות.

ניתן להירשם ולהזמין סכך בקישור המצורף.

אל תאחרו את המועד!
איתי לוצאטי - מדריך הנעורים
קישור לטופס הזמנת סכך

<https://forms.gle/XnRWW4364yrNeyBu5>

'בית גורדון' תחיה מחודשת?

כנרת' הוחזר למקומו הטבעי במוזיאון. "אנחנו פותחים מדך אחר מדך, מגרה אחר מגרה, אומרת שלו- כליפא, ומגלים עולמות שלמים שכמו נעלמו". "צעירים ומבוגרים לומדי ודנים בכתביו של גורדון", מוסיפה בן צבי "וכולנו תקווה ששילוב זה יביא להתחדשות המקום".

האם מדובר ברנסנס של ממש או שמא בנסיון פאתטי להחיות מקום שהשתכח מלב הציבור והפך ללא רלוונטי? תלוי את מי שואלים. יש הסבורים שהאוצרות החבויים בין כתליו של המוזיאון הוותיק הם נכס שלא יסולא בפז ויש לעשות כל מאמץ להשאיר את הבית חי פעיל ותוסס. לעומתם, יש בקרב 'וותיקי דגניה' קולות לא מעטים הסבורים שאין במוזיאון שום דבר מרתק או מחדש שיביא אליו קהל מבקרים. עופות ודגים טבולים בפורמלין הם מוצגים בעלי ערך אדיר, סבורים המתנגדים, אבל אין די בהם להצדיק את קיום המוזיאון.

מזל טוב!

לפאס' וסיון אלתר

להולדת הבת - תות

אחות לידי

נכדה לרוחל'ה וליאלי אלתר

מזל טוב לכל המשפחה!

מוזיאון הטבע בדגניה הנושא את שמו של א.ד. גורדון נחנך בחודש יולי 1935 ונועד להנציח את ערכיו ומורשתו של האיש על ידי חברי קבוצת דגניה א', שם קבור איש העמל והרוח. יעקב פלמוני קיבל עצמו את הקמת המוזיאון והוא זה שהנחה את עקרונות עיצובו ותכנוני החינוכיים והתרבותיים של הבית. במוזיאון מצוי אוסף נדיר של מוצגים מפוחלצים של בעלי החיים וציפורים החיים באזור הכנרת וכן אוספים נדירים של צמחים וחרקים. בשל העדר מקורות מימון, המקום נסגר לפני שנים למבקרים, והמוצגים הייחודיים שבו התכסו באבק וחלקם אף ניזוק באופן בלתי הפיך. לפני שנים אחדות קרמה עור וגידים תכנית שמטרתה להנגיש לציבור אוצרות מורשת שנכחדים מחוסר שימוש באוספים פרטיים ובמוזיאונים שכוחי-אל, ובכללם 'בית גורדון' בדגניה. ד"ר נירית שלו- כליפא אוצרת ומתעדת בכירה ביד בן צבי ארגנה קבוצת מתנדבים לשלושה ימי עבודה בבית גורדון ובהם אנשי מקצוע בתחום התיעוד והשימור אליהם חברו מספר אנשים מדגניה והסביבה, והוחלט בשלב ראשון על פתיחת הבית בסופי שבוע להרצאות ופעילויות עבור ילדים. רחלי בן צבי, חברת דגניה א' בסיוע של גורמי חוץ ('דרך חפץ') לקחה על עצמה בהתנדבות את המשימה לנסות להשיב עטרה ליושנה. המדפים נוקו, מגרות מויינו מחדש ואוצר הספרים הנדיר של גורדון ששכן ב'מכללת

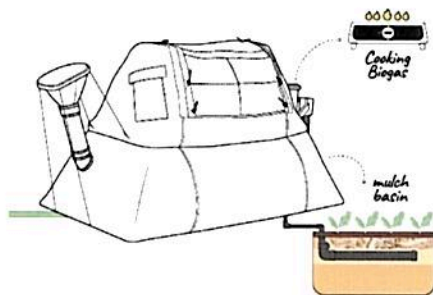
יעל ואורי שומרים על כדור הארץ

זה לא סיפור ילדים (מעט יונתן אלתר)

הממיר, יצרה אפליקציה שמראה לנו כמה חשמל נמכר ומתרגמת את הנתונים לכמה CO₂, שהוא אחד מגזי החממה המקטינים את פליטת החום מהאטמוספירה, חסכנו לעולם וכמה עצים לא נגדעו, או כאילו נטענו, בגלל היצור העצמי שלנו. לפי התכנה הזו, במהלך השנה וחצי שהפנלים קיימים על הבית שלנו, חסכנו 13 טון של CO₂ שזה אקוויולנטי לנטיעת 397 עצים.

אבא שלי בן ה-81 עוסק כל חייו באיכות סביבה ובפתרונות טכנולוגיים לבעיות של איכות סביבה. יום אחד הוא מספר לי שהוא נוסע לבית ינאי. "אני מחפש פתרון למדינה שהחופים שלה מלאים באצות והם לא יודעים מה לעשות באצות שהם מושים מהמים. בבית ינאי יושבת חברה ביוטכנולוגית שנקראת HomeBioGaz שיצרה מתקן שהופך חומר אורגני לגז מתאן ולדשן". למחרת, קניתי את המתקן הזה.

כידוע החומר האורגני שבעלי חיים (כולל אותנו) אוכלים, מתפרק בגוף שלנו על ידי בקטריות. תוצר הפירוק הזה הוא גז מתאן (גז דליק, חסר צבע וריח שמו המדעי Methane נוסחתו CH₄) אנחנו מרגישים אותו, לפעמים בבטן, משמיע קולות, או לוחץ. אותה פעולה נעשית במתקן הזה. יש לו מיכל מים עם בקטריות, דרך פתח ייעודי, אנחנו מכניסים למיכל את כל האשפה האורגנית שלנו וזה כולל בשר, עצמות, דגים, ירקות, לחם וכו' והבקטריות שבמיכל יוצרות את גז מתאן שמתאים לבישול.

"יעל ואורי שומרים על כדור הארץ" נשמע כמו כותרת של סיפור ב"דבר לילדים". יעל ואורי (בן קיבוץ נחשון) ישראלי, הם לא ילדים הם אנשים בוגרים שגרים ביישוב רעות, אנשים שאכפת להם. בעקבות אירועי מזג האוויר, ההצפות, השרפות שנגרמות גם בגלל מצבו העגום של כדור הארץ שלנו. הלכתי אליהם לשמוע ולראות ששמירת כדור הארץ זה לא סיפור, זו דרך חיים.

בבית שלנו כשפותחים את ברז המים החמים במקלחת, המים הקרים היוצאים, עד שמגיעים החמים, לא מרטיבים לנו את כפות הרגליים, אלא נאספים בדלי ואיתם אנחנו משקים את הירקות שאנחנו מגדלים באדניות על המרפסת. בכל מקלחת נאספים כחמישה ליטר מים. שישה אנשים בבית חוסכים כ-30 ליטר מים ביום, 210 ליטר בשבוע, 840 ליטר בחודש, כ-1,000 ליטר (1 מ"ק) בשנה.

ה"תוצרת" של כיסוח הדשא, עלים שנאספים, ושאר גזם, אנחנו מכניסים לקומפוסטר ושם בתהליך איטי הם הופכים לקומפוסט. אם תפתחו אותו, יש בו ריח נפלא של יער, כי מה שקורה שם זה מה שקורה על אדמת היער שהעלים נושרים עליה.

כל הגג שלנו מכוסה בפנלים סולאריים המייצרים חשמל מאור השמש. החשמל שנוצר מהשמש הוא חשמל בזרם ישר ויש ממיר שהופך אותו לזרם חילופין וככה הוא נמכר לחברת חשמל. אנחנו מייצרים יותר חשמל ממה שאנחנו צורכים וכך כבר שנתיים וחצי שאנחנו לא משלמים על חשמל אלא מקבלים קצת כסף. החברה שמייצרת את

שומרים על כדור הארץ - המשך

המתקן לא מצריך תחזוקה. במקום לזרוק את שקית הזבל לפח הירוק, צריך לשפוך את ה"אשפה" באיטיות לפתח מיכל המתקן, ואם יש חתיכות גדולות מידי, כמו קליפות של אבטיח, להקטין אותן. ממש פשוט.

לאחר שהכרנו את המתקן, נכנסנו לבית של יעל ואורי. אורי הדליק את הכירה המחוברת למתקן, הניח עליה את הקומקום ולאחר שהמים רתחו, יעל מזגה אותם על צמחי גינה ושתינו תה.

התרשם רשם וצילם: יונתן אלטר

את הבקטריות שמפרקות את החומר האורגני שמים במיכל המים (חד פעמי) ומאז יש לנו מפעל גז קטן.

בעיה, הבית שלנו לא מייצר מספיק אשפה. ביקשנו מהשכנים להביא לנו את האשפה שלהם, שמנו פח בחזית הבית והם "תורמים" לנו אשפה. תוצר לוואי של "מפעל" הגז הוא נוזל סמיך שנמצא כדשן מעולה. משכתי את הצינור הזה לאדמת הגינה, חוררתי בו חורים וכך היא מתדשנת באופן רצוף.

חברים שלי ליד מתקן הגז (אני מצלם)

חדש וגם ישן על המדף

הסודות שהשארנו מאחור / קרי לונסדייל
מתח, מסתורין ורומנטיקה שלובים ביד אמן הספר עוסק בתמודדות עם אובדן והצורך הבסיסי שיש לכולנו – להגן על אהובינו.

ריחם המתוק של הזיכרונות / ג'ס וולטר
"...ואז היא חייכה, ובאותו רגע, אם דבר כזה אפשרי בכלל, פסקואלה התאהב, והוא יישאר מאוהב עד יומו האחרון – לא כל-כך באישה, שאותה לא הכיר כלל, אלא ברגע.

שנה טובה לכולן ולכולם
שנה טובה לבאי ובאות הספרייה
שמשובבים את נפשי!

שנה טובה

ברוריה

הארה לשער עלון 1567 – 50 שנה ל'לוג'.

את צילום המשאית הישנה מ-1975 בה נראים נחום ניב ובונקה מעמיסים תוצרת, צילם – אורי ניב.

**"לפתוח ספר יפה,
להיות מוקסם על ידו,
לשקוע בו, להאמין בו,
– איזה חג!"**

(ויקטור הוגו)

ספרים מימים עברו:

האדמה הטובה / פרל ס. בוק

נכתב ב-1931 יצא במהדורה חדשה ובתרגום חדש ב-2004. המחברת מציגה תמונה של סין בתקופת שלטונו של הקיסר האחרון. עוקבת אחרי מעגל החיים – על הפחדים, התשוקות, והתמורות ובכך יוצרת רומן על-זמני.

קל לקריאה כמו כל ספר פופולרי של היום, אך הוא פשוט הרבה יותר טוב. שווה

מדריך לגנב / שלמה בן-אמנון הוצ' "עם גונב"

נכתב בישראל ב-1973. על "מעמדו של הגנב בחברה"

"סוף גנב – לתהילה..."

הספר עוסק בגנבות ובגנבים שהם: סוכני הביטוח, בעלי המוסכים, היבואני והיצאניות...ועוד

ספרון משעשע, כאילו נכתב היום ואיורים מקסימים של הצייר פאול פוקס

הפיל הנעלם / הרוקי מורקמי 1999

מורקמי הווירטואוז רוקס 17 ספורים חידתיים, משעשעים ואפלים להפליא על אודות הבלתי-מובן הטמון בחיי היומיום שלנו

וחדשים

תולדות הדבורים / מאיה לונדה

"קראו, קראו, בעוד הדבורים מזמזמות מעל ראשיכם. תחכימו, תעשירו את הידע שלכם. ותפחדו..."

המתכון של רויטל לוי

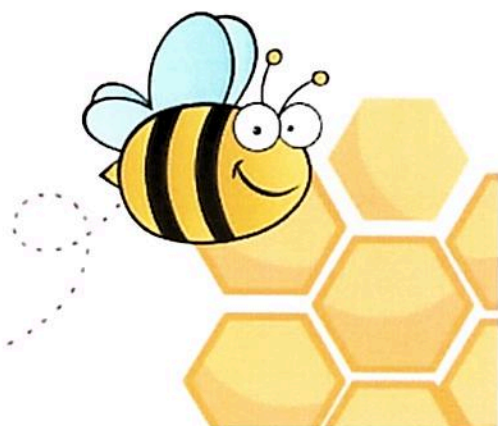
לשים במיקסר את הביצים והסוכר
להקציף כמה שניות במהירות נמוכה,
להוסיף את השמן התה והדבש.

להוסיף את הקמח, הא. אפייה, סודה
לשתייה והקינמון, להקציף במהירות
נמוכה עד שהכל אחיד וחלק.

לשמן תבנית להעביר את הבליה
להכניס לתנור ולאפות כ 45 דקות או עד
שקיסם יוצא נקי העוגה יציבה ומקבלת
צבע יפה.

לפזר אבקת סוכר.

נה טובה ופתאון!

עוגת דבש בחושה

מצרכים:

4 ביצים L
3/4 כוס סוכר
3/4 כוס שמן
כוס דבש / סילאן
ספל תה חזק
2 כוסות קמח
2 כפיות א. אפייה
כפית א. סודה לשתייה
כפית קינמון
אבקת סוכר לקישוט

הכנה:

להכין כוס תה כמו שאוהבים להשאיר
את התה בצד כ 5 דקות כולל התיון,
להוציא את התיון ולהמתין 15 דקות
שהתה יתקרר קצת.

לחמם תנור ל 180 מעלות.

מי ומה באשדות

ובעוד אוגוסט מכה בנו ללא רחם הופיעו החצבים וניתן לראותם מגיחים בינות אבנים או בגינות פרטיות וככל שעמוד התפרכת גבוה יותר, כך אומרת הסטטיסטיקה, גדל הסיכוי לשנת גשמים ברוכה.

עידן הקורונה: בין המאומתים של הימים באחרונים בלט שמה של **משפחת ברגר**. בשלישי בערב שבוע שעבר, אומר אורן, קיבלנו טלפון מחברים שהיו אצלנו מספר ימים קודם והתגלו כמאומתים. למחרת עשינו בדיקות מהירות באשדות ויצאנו שלילים. באותו יום ניגשנו נואית ואני לקבל את החיסון השלישי. למחרת החיסון עלה לשנינו החום ואז ניגשנו לעשות בדיקה אמיתית וכעבור יום קיבלנו תשובה ששנינו, וגם הבת הבכורה מאיה, חיוביים לנגיף. (בהמשך התגלתה כחיובית גם הבת הקטנה גילי). כעת אנחנו בבידוד משפחתי, אומר ברגר, יש הטבה ניכרת וההרגשה טובה. זה הבידוד הרביעי שלנו בקיץ הנוכחי ומקווים שהאחרון. מעבירים את הזמן עם משחקי קופסה ובישולים, ומתכננים את המעבר לדירה המשתפצת. חושבים חיובי. אין אופציה אחרת. הברגרים שאמורים לסיים את הבידוד המשפחתי ערב ראש השנה, מודים לקהילת אשדות על התמיכה, הדאגה והפירגון.

אוגוסט היה חודש ארוך וחס במיוחד וכאשר יפורסמו הנתונים הרשמיים לא נופתע אם יתברר שהיה זה האוגוסט החם ביותר מזה שנים רבות. נתונים מן השבוע הראשון של אוגוסט מתחנת צמח, מראים טמפרטורת מקסימום ממוצעת של 42 מעלות כאשר השיא של אותו שבוע נרשם ב-5.8 אז נמדדה טמפרטורה של 42.9 מעלות.

עוד סממן להתחממות הגלובאלית נשמעה מפיו של אליאס, מוסק הזיתים שלנו, שמדווח על יבול דל ביותר של זיתים בכל קיבוצי עמק הירדן, ויותר מכך, ישנם לדבריו לא מעט עצים ששנתיים רצופות לא נתנו פרי. מאידך, אנחנו מגלים פרחי בר מתורבתים כמו חוטמית זיפנית, שממשיכים לפרוח בשיא הקיץ כמעט ללא השקיה. אכן עולם מוזר.

מי ומה - המשך

עובדת הדואר החרוצה רכה על אופניה בשעת בוקר מוקדמת יחסית, כאשר לפתע התנפל עליה כלב, שלטענת בעליו מאולף, ונעץ בה את שיניו ללא רחם. עובדת הדואר התעשתה, הגיעה למרפאה שם נחבשה וקיבלה זריקה. הכלב שנשלח להסגר, שייך לזוג סטודנטים, וזאת על אף שיש החלטה חד-משמעית שזמניים לא מורשים להחזיק כלבים.

עלון 1568 – ראש-השנה תשפ"ב

עריכה – אבנר רון
שער – ברכה פונדק
עימוד עלון – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

מי אחראי לתלישתם של שיחי פולימריה בסמוך לבית אחדות? דובי ש. מדווה על תופעה שחוזרת על עצמה פעם אחר פעם. וזה מצטרף לתופעה של קטיפת פרי (לימון) מגינות חברים תוך גרימת נזק למרצפות. האם נזדקק למצלמות כדי לאתר את הפורעים?

גג האסבסט שמעל בית התינוקות אמנם הוחלף בשעה טובה (ברכות לעושים במלאכה) אבל גן שלושת הדתות' וסביבתו נותרו בעירומם ועליבותם, ואין פוצה פה ומצפצף. וזה מעצים את חסרונו של **חגי ברון** ז"ל שהקדיש מזמנו הפרטי ומרצו לטיפוח פינות זנוחות. האם רק יוזמה פרטית תציל את המצב?

העץ שבתמונה קרוי ברכיטון אדרי ומוצאו מאוסטרליה. עצים כמותו נשתלו בעיקר בשכונת הפרחים; חלקם צלחו יותר ואף פרחו בפריחה ארגמנית, וחלקם פחות. לאחרונה נראה שרוב "האדריים" סובלים בקיץ סבל בל יתואר, המתבטא במכות שמש לאורך הגזע והתייבשות ענפים מואצת. דובי, אליו פניתי בסוגיה, משוכנע שזו תופעה טבעית עונתית של שלכת, המתבטאת בתחלופת עלים. אני, שאינני מומחה גדול כמו דובי, נוטה לחשוב שעצים אלה סובלים סבל קשה וכי כדאי לחשוב על החלפתם ורצוי בהקדם.

• תמונת העץ בטור השמאלי.....